

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'ΥΛ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

συμπεριφορά τοῦ κόμητος γνέ Μαυ-
μαζόν ἔκανε καταπληκτικὴ ἐντύπωση στὸν
Σέρλοκ Χόλμς. Καθὼς τὸν εἶδε νὰ φεύ-
γη, τοῦ ἔριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ
καὶ ψιθύρισε σφίγγοντας τὰ χεῖρά του :

— "Ὅλοι εἶνε ἴσοι! Ἄντι νάζουν τὰ
μάτια τοὺς δεκατέσσερα γιὰ νὰ προλάβουν
τὸ κακό, ἀφίρουν τὰ παιδιά τους ἐλεύθερα,
χωρὶς ἐπιτήρησι κι' ὅταν σιμῆθι τὸ μοι-
ραῖο ἐπακόλουθο τῆς ἀδιαφορίας τους... τότε, χωρὶς κανέναν ὀκτι-
οῦ αὐτὰ, δείχνουν ὅλη τὴ σκληρότητά τους. Τέτοιοι εἶνε ὅλοι σχεδὸν
οἱ γονεῖς καὶ μάλιστα οἱ ἀριστοκράτες, ποὺ θεωροῦν τὸν ἑαυτὸ τους
πάντα ἀνεύθυνο γιὰ τὴν κατάταξι τῶν παιδιῶν τους.

Σὲ λίγο ὁ Σέρλοκ Χόλμς ὠδηγήθηκε ἀπ' τὸν ὑπέρθετ τοῦ κόμη-
τος μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ταπεινωσασμένω μὲ γαλάζιο ἀτάξι. Ἦταν
τὸ δωμάτιο τῆς κόρης τοῦ κόμητος.

— Θέλετε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μέσα, κύριε ; ρώτησε, μὸλις μπήκανε
μέσα, ὁ ὑπέρθετος.

— Μάλιστα, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Πήγαινε
νὰ φωνάξῃς τὴν καμαριέρα τῆς κομίσσης. Θέλω νὰ τὴν ἐξετάσω.

— Μάλιστα, κύριε.

"Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ ἀστυνομικὸς, ἔριξε
μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ γύρω του, μέσα στὸ δω-
μάτιο τοῦ θύματος, καὶ βλέποντας τὴση γλιθὶ
καὶ πολυτέλεια ἐκεῖ μέσα, ψιθύρισε :

— Κι' ἔπειτα ξαφνιαζόνται πὼς ἀναπτύσ-
σονται τὰ ὀλέθρια πάθη στὰ παιδιά τους !..
Δὲν βλέπουν ὅτι τὰ συνηθίζουν, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι,
νὰ ζοῦν μέσα σ' ἕνα θεμιτικὸ παθὸν ! Πα-
τέρες, μητέρες, παιδαγωγοὶ, ὅλοι εἶνε ὑπεύ-
θυνοι γιὰ τὸν ἐκφυλισμὸ τῆς νεολαίας !..

Θέλησε κατάνυ νὰ πλησιάσῃ στὸ παραθύ-
ρο. Ἄλλ' ἀπέκη ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἀνοῖξε ἡ
πόρτα τοῦ δωματίου καὶ μπήκε ἡ καμαριέρα,
ἡ μὲς Ντόλυ.

Ἡ καμαριέρα ἐκλαίγε μὲ δυνατοὺς λυγ-
μοὺς καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά της, τρανίζον-
τας :

— Θεέ μου !.. Θεέ μου !.. Εἶνε τρομε-
ρό !.. Τρομερό !..

— Ἄκουσε, κοπέλλα μου, τῆς εἶπε μ' ἕνα
καθησυχαστικὸ, ἀλλὰ καὶ αὐστηρὸ συγχρόνως
τόνο ὁ Σέρλοκ Χόλμς, πλησιάζοντάς τὴν, τὰ
μαλλιοτραβήγματα καὶ τὰ κλάμματα δὲν ὤ-
φελούν. Προσπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ τὴς
δυνάμεις σου, νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ σου
καὶ ν' ἀπαντήσῃ στὰ ἐρωτηματὰ μου. Ἄπαυ-
τὸ νὰ μοῦ πῆς ὅλη τὴν ἀλήθεια. Συνέθη ἕνα
τρομερὸ δυστύχημα στὴν κυρία σου καὶ γι'
αὐτὸ εἶσαι κι' ἐσύ ὑπεύθυνη. Προσπάθησε
λοιπὸν νὰ ἐλαφρώσῃς τὴ θῆσι σου.

— Δὲν γτῶο: ἐγώ, δὲν γτῶο, κύριε !..
ψιθύρισε ἐκτὴν μισοκλαίγοντας.

— Πάψε γὰ κλαῖς, σοῦ εἶπα !.. τῆς φώναξε αὐστηρὰ ὁ ἀστυνο-
μικὸς.

Ἐκεῖνη σάπασε. Κι' ὁ Σέρλοκ Χόλμς τὴ ρώτησε :

— Τὴν βοηθοῦσε τὴν κυρία σου νὰ φεύγῃ κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι ;
— Μάλιστα, κύριε ! Ἄλλὰ σὰς βεβαίω ὅτι τὴν συμβούλευσα πολ-
λὲς φορὲς τὴν κ. κόμισσα νὰ μὴν τὸ κἀνέ αὐτὸ. Μὰ ἐκεῖνη δὲν μ'

κολούθησε ἕνα πλουσιώτατο συμπίσω μ' ἐλεκτὰ κυνήγια ποὺ ψή-
θikan ἐπὶ τάπου, ἐνῶ γύρω ἀπὸ τὴς φωτιὰς οἱ Ἐρυθρόδεσμοι χτυποῦ-
σαν τὰ τὰμ-τὰμ καὶ χόρρευαν τοὺς θρησκευτικὸς χοροὺς τους.

Ἐπειτα, μὸλις ἀνέτειλε ἡ Σελήνη, ἡ πριγκίπισσα Νοεμὶ προσέ-
φερε μιὰ μεγάλη θύσα στὰ Πνεύματα καὶ τὸν ὄλισε μὲ δροσερὰ λου-
λοῖδια τὸν πρόχειρο θρόνο τοῦ Βασιλέως τῶν Ἐρυθρόδεσμων. Ἐκεῖ-
νος τότε γέμισε ἕνα χρυσοὺ κώπελλο μ' ἕνα ἱερὸ κρασί, ἔβραξε μ' αὐ-
τὸ τὰ χεῖλιά του καὶ κατόπιν τὸ προσέφερε στὴν πριγκίπισσα τῶν
Τουρῶν, ἡ ὁμοῖα τὸ μετεβίβασε στοὺς ἄλλους φυλάρχους. Ἡ τελετὴ
αὐτὴ εἶχε σκοπὸ νὰ συνδέσῃ ἀκόμη περισσότερο τὴς διάφορες φυλὰς
τῶν Ἐρυθρόδεσμων μεταξὺ τους, κάτω ἀπὸ τὸ σκῆπτρο τοῦ... δοκτο-
ρος Χάρολδ Νταβὶς Ἐμερσον, ὁ ὁποῖος δὲν θ' ἀποτραβηχθῆ σὲ κα-
νένα παρθένω δάσος, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθῆ νὰ ἐργάζεται ὅπως πρῶ-
τα στὸ μεγάλο δικηγορῶο γραφεῖο του ποὺ ἔχει στὴ Νέα Ὑόρκη !..

Κι' ἔτσι βλέπομε ὅτι τὸ ποιητικὸ καὶ μυστικοπαθὲς παρελθὸν πα-
ραχωρεῖ τὴ θῆσι του στὴν πρακτικὴ καὶ μηχανικὴ ζωὴ τῆς ἐποχῆς μας.

ἄκουγε... Τὶ ἔπρατε νὰ κάνω ; Ἦσιον ὑπέρθετριά της, κι' ἦσιον ἀ-
ναγκασμένη νὰ τὴν ὑπακούω.

— Τὸ χρέος σοῦ ἦταν νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν κόμητα !.. Ἐρεῖς ὡστόσο
ποῦ πῆγαινε ἡ κόμισσα, ὅταν ἔφραγε ἀπ' ἐδῶ ;

— Πήγαινε...

— Ποῦ ; Λέγε...

— Πήγαινε καὶ συναντοῦσε τὸ φίλο της.

— Πολὺ καλὰ !.. Καὶ ἔρεῖς ποῦς ἦταν αὐτὸς ὁ φίλος τῆς κυ-
ρίας σου ; Ἐμπρός ! Τὶ κοιπιάζεις ;

— Κύριε !.. Θὰ σὰς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια... Θὰ σὰς τὰ ὁμολογήσω
ὅλα !.. Θεέ μου !.. Τὶ εἶνε αὐτὸ ποὺ ἔπαθα !.. ἄρχισε νὰ ξεφουρῆ
κατατρομαγμένη ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα, κρύβοντας τὸ πρόσωπό
της μέσα στὰ χεῖριά της.

— Ἐμπρός λοιπὸν καὶ πάψε νὰ κλαῖς, τῆς φώναξε πάλι μὲ αὐ-
στηρότερο τόνο ὁ ἀστυνομικὸς. Ἐπρατε νὰ ντροπέσουν τότε κι' ἦ-
ταν ἀκόμη καρὸς νὰ σώσῃς τὴν κυρία σου !.. Τώρα εἶνε ἄργα.

— Ἐχετε δικη, κύριε ! μοιρολόησε ἡ καμαριέρα, ξετρελλισμένη
ἀπ' τὸν φόβο της. Ἄν εἶχα περισσότερο θάρρος, θὰ τὴν ἔσωσα. Μὰ
ἐδῶ κι' ἔξη-ὄχτώ μῆνες δὲν σκεφτόμωνα τέτοια πράγματα. Ἦταν ἀ-
θῶα, ἀθῶα σὰν ἄγγελος !.. Ὁ κ. κόμης ὅμως εἶχε πάρει στὴν ὑπε-
ρεσά του ἕναν ἱπποκόμω γιὰ τ' ἄλογα τῆς καβάλλας, τὸν κυνηγῶν
καὶ τὸν ἱπποδρομῶν καί..

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἱπποκόμος αὐτὸς ; τὴν ρώτησε ὁ ἀστυνο-
μικὸς.

— Κάρολος Λαῖκε, ψιθύρισε κατακόκκινη ἡ
καμαριέρα. Εἶνε πολὺ ὄμορφος νέος ὁ Κάρ-
λος, κύριε. Καβάλλα ἀπάνω σ' ἄλλογο κοιά-
ζει σὰν Θεός, ἔχει μάτια..

— Φτάνει, φτάνει ! τὴν διέκοψε ἀποτόμως
ὁ Χόλμς. Αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα.
Προτιμῶ νὰ μάθω πὼς σχετίσθηκε μὲ τὴν
κυρία σου ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς.

— Θὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω, κύριε. Ὁ κ. κό-
μης εἶχε διατάξει τὸν Λαῖκε νὰ δῆν μαθη-
ματα ἱππασίας στὴν κόμισσα... Ἐτσι λοιπὸν
κάθε μέρα ὁ κ. Λαῖκε κι' ἡ κόμισσα μένανε
ὄρες ὀλόκληρες ὀλοῦνοχοι, οἱ δύο τους μαζί.

— Καταλαβαίνω, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ
προχωρήσῃς !.. Ὁ καθηγητὴς τοῦ πάπου, ὁ
καθηγητὴς τῶν γαλλικῶν, ὁ καθηγητὴς τῆς
ἱππασίας καί.. ἡ συνηθισμένη πάντα ἱστορία.
Ἐρεῖς ποῦ δινανε τὰ γρατεβοῦ τους ;

— Σ' ἕνα ὀλοποτεῖο. Τὴ διευθύντοιά του
ναμῖω ὅτι τὴν λένε κυρία Καζιάν.

— Καλὰ, τὸ ἔξεω αὐτὸ !.. Καὶ τώρα δὲν
θέλω τίποτ' ἄλλο ἀπὸ σένα, παρὰ νὰ μοῦ πῆς
ποῦ κἀθετα ὁ περίορμος αὐτὸ Λαῖκε.

— Ἐδῶ κοντὰ, διὸ σπῖτια παραπάνω,
κύριε.

— Ἐλα μαζί μου. Θέλω νὰ μ' ὀδηγήσῃς.

Ἐτσι, σὲ λίγο, ὁ Σέρλοκ Χόλμς, συνοδευ-
όμενος ἀπ' τὴν καμαριέρα τοῦ τελευταῖου θύ-
ματος τοῦ Τζακ τοῦ Ἄντεροβγάλη, ἔφρασε
στὸ σπίτι τοῦ Λαῖκε.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὸλις γτῶασε στὸ σπίτι τοῦ ἱπποκόμου, διέτα-
ξε τὴν καμαριέρα νὰ ξαναγρῆσῃ στὸ μεγάλο τοῦ κόμητος, ἀνοῖξε
μ' ἕνα ἀντικλεῖδι τὴν ἐξώπορτα τοῦ ἱπποκόμου καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρό-
πο μῆκε μέσα στὸ δωμάτιο του.

Ὁ ἱπποκόμος κοιμῶταν βαθεῖα τὴ στιγμή αὐτὴ κι' ὁ ἀστυνομικὸς
γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ, τὸν σκοῦντησε ἐλαφρὰ στὸν ὄμο καὶ τοῦ φῶ-
ναξε σιγανὰ :

— Ξυπνήστε, κύριε ! Εἶμαι ὁ Σέρλοκ Χόλμς ! Ἐχω νὰ σὰς μιλή-
σω γιὰ ἕνα πολὺ σοβαρὸ ζήτημα.

Ὁ Κάρολος Λαῖκε θέλησε ν' ἀνοῖξῃ τὰ βλέφρατά του, μὰ τὰ ξα-
νάκλεισε ἀμέσως, γιὰ τὸν πειραξὲ τὸ ἐντυκρατικὸ φῶς τοῦ νυκτο-
φάνηρου τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ἀπλόνοντας λοιπὸν τὸ χροῖο του πρὸς τὸ
περίστροφό του, ποῦ ἦταν βαλμένο ἀπάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, κοντὰ
στὸ κρεβάτι του, φώναξε ταραγμένος :

— Τὶ τρέχει ;

— Ὁ Σέρλοκ Χόλμς πρόλαβε κι' ἄραξε τὸ περιστρόφο κι' ἔπειτα
ξαναφώναξε δυνατώτερα στὴ νέα :

— Δὲν εἶμαι οὔτε κλέφτης, οὔτε ληστής ! Εἶμαι ὁ ἀστυνομικὸς
Σέρλοκ Χόλμς. Σηκωθῆτε καὶ ντυθῆτε. Δὲν εἶνε καρὸς γιὰ ἔπινο !..
Ἐρχομαι νὰ σὰς ἀναγγεῖλω ὅτι ἡ κόμισσα Εὐθὴνη γνέ Μαυμαζόν
δολοφονήθηκε !..

— Εἰσάστε ἕνας τρελλός ! φώναξε ὁ Κάρολος Λαῖκε, ἀναπηδῶν-
τας κατασυνγισμένος ἀπ' τὸ κρεβάτι του.

(Ἄκολουθεῖ)

